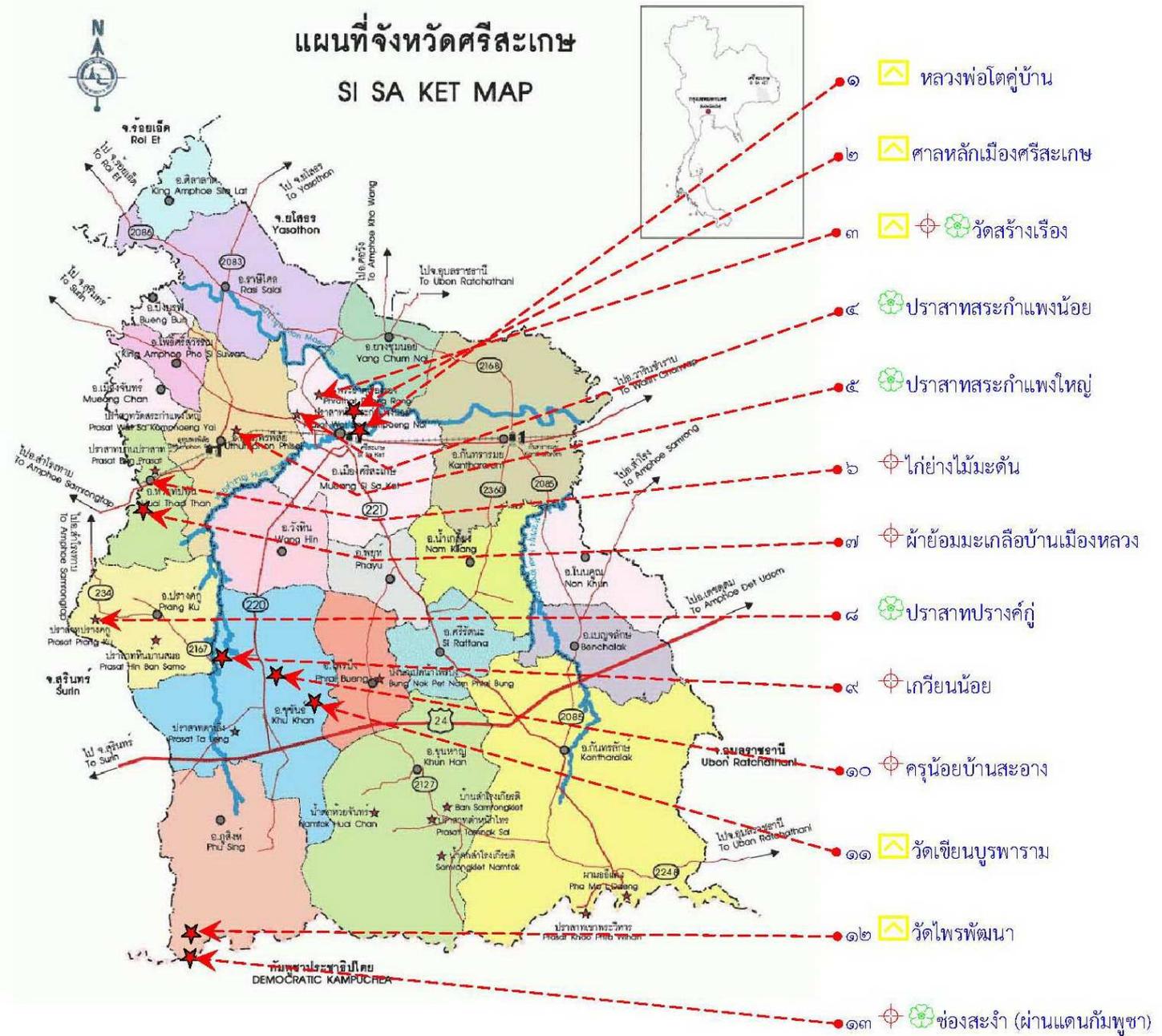

แผนที่เส้นทางท่องเที่ยว ๕ สินค้าทางวัฒนธรรม จังหวัดศรีสะเกษ (เส้นทางที่ ๑)

วัด สิงคักดีสีห์

ของฝาก อาหาร ของที่ระลึก

แหล่งท่องเที่ยว

หลวงพ่อดโต วัดมหาพุทธาราม

หลวงพ่อดโต (พระพุทธรูปหามุนี)

พระพุทธรูปคู่เมืองจังหวัดศรีสะเกษ

หลวงพ่อดโต ประดิษฐานอยู่ในวิหารหลวงพ่อดโตวัดมหาพุทธารามปัจจุบันนี้ ในตำนานเมืองศรีสะเกษ เล่าว่า มีการค้นพบหลวงพ่อดโตในสมัยสร้างเมืองใหม่ที่ “ดงไฮสามขา” หลวงพ่อดโตที่พบ มีสภาพเป็นตุ๊กตาหิน ขนาดเท่าแทน แต่พอไปวัดโดยการโอบด้วยแขนกลับขยายใหญ่ขึ้นจนโอบไม่หุ้ม ดังตำนานเล่าว่า “ที่ตั้งวัดพระโต มีป่าเคี่ยมะยางร่มครึ้มหนาแน่น ในขณะที่ถางป่านั้นได้พบตุ๊กตาหินรูปหนึ่ง มีลักษณะคล้ายพระพุทธรูป เล่ากันว่า ตุ๊กตาหินองค์นี้มีอภินิหารเป็นพิเศษ คือเมื่อมองดูจะเห็น เป็นรูปเล็ก ๆ เท่าแขนคนธรรมดา แต่พอเข้าไปกอดเข้าใกล้โอบไม่รอบ พวกราษฎรพากันฉงนยิ่งนัก จึงไปบอกอาจารย์ศรีธรรมมาผู้เป็นใหญ่ เมื่อรู้ว่าเป็นจริงก็เลยทำพิธีสมโภชกันขนานใหญ่ และขนานนามตุ๊กตาหินองค์นี้ว่า “พระโต” ซึ่งต่อมาได้นำอิฐหรือปูนสร้างเสริมให้ใหญ่จริงๆ ดังที่เห็นกันในปัจจุบัน (จากวัฒนธรรมพัฒนาการทางประวัติศาสตร์ เอกลักษณ์และภูมิปัญญา จังหวัดศรีสะเกษ ฯ หน้า ๑๕๖)

แต่ตำนานที่ค่อนข้างสอดคล้องกับประวัติศาสตร์เมืองศรีสะเกษ จนเป็นที่ยอมรับกันอย่างกว้างขวางเล่ากันว่า หลวงพ่อดโตองค์จริงนั้น ถูกหุ้มอยู่ข้างใน เป็นพระพุทธรูปหินดำเกลี้ยง (บางแห่งว่า หินเขียว บางแห่งว่า หินแดง) ปางมารวิชัย (ปางสะดุ้งมาร) เดิมมีหน้าตักกว้างยาว ๒.๕๐ เมตร ต่อมากลัวว่าพวกมิฉฉาซีพจะทำให้เสียหาย จึงมีผู้ศรัทธาหุ้มเสริมองค์จริงเข้าไปหลายครั้ง จนถึงปัจจุบันนี้ มีขนาดหน้าตัก ๓.๕๐ เมตร ความสูงตั้งแต่พระเศวตลงมา ๖.๘๕ เมตร เมื่อพุทธศักราช ๒๕๐๙ ได้มีการสร้างวิหารใหญ่ครอบซึ่งมีความกว้าง ๑๔.๐๐ เมตร ยาว ๔๐ เมตร ดังที่เห็นอยู่ในปัจจุบัน

ในขณะที่ จึงพอที่จะสรุปได้ว่า มีการค้นพบหลวงพ่อดโตเมื่อ พระยาวิเศษภักดี (ชม) ย้ายเมืองมาตั้ง ใหม่ในสถานที่ที่เป็นจังหวัดศรีสะเกษปัจจุบัน และได้สร้างวัดพระโตเป็นวัดคู่เมืองศรีสะเกษขึ้นใน ปี พ.ศ. ๒๓๒๘ และนับถึงปัจจุบันนี้ (พ.ศ. ๒๕๕๖) วัดพระโตมีอายุ ๒๒๖ ปี

ประวัติวัดมหาพุทธาราม (วัดพระโต)

วัดมหาพุทธาราม (วัดพระโต) ได้ชื่อว่าเป็นวัดเก่าแก่คู่บ้านคู่มืองศรีสะเกษ ก็เนื่องจากในปี พ.ศ. ๒๓๒๘ เป็นปีที่เจ้าเมืองศรีสะเกษคนที่ ๒ พระยาวิเศษภักดี (ชม) ได้ย้ายเมืองศรีสะเกษ จากที่ตั้งเดิมบ้านโนนสามขาสระกำแพงมาตั้งที่บริเวณที่เป็นศาลหลักเมืองในปัจจุบัน ในขณะที่สร้างเมืองนั้น มีคนไปพบหลวงพ่โตภายในใจกลางป่าแดง (ขณะนั้นบริเวณวัดพระโตเป็นป่าแดง) จึงได้อุปถัมภ์บำรุง โดยให้สร้างวัดขึ้นบริเวณที่พบหลวงพ่โต ตั้งชื่อว่า “วัดพระโต หรือวัดป่าแดง” ได้จัดหาพระสงฆ์ผู้ทรงคุณวุฒิ มาปกครองก่อสร้างเสนาสนะที่จำเป็นต่างๆ เจ้าเมืองศรีสะเกษคนต่อมาไม่ว่าเจ้าพระยาวิเศษภักดี(โท) หรือเจ้าพระยาวิเศษภักดี (บุญจันทร์) เป็นต้น ก็ได้อุปถัมภ์เอาใจใส่บำรุงวัดพระโตเสมือนเป็นวัดคู่บ้านคู่มืองศรีสะเกษตลอดมา ตราบเท่าที่ศรีสะเกษได้กลายเป็นจังหวัด ตามกฎหมายแบ่งเขตการปกครอง ซึ่งเปลี่ยนชื่อตำแหน่งเจ้าเมืองใหม่เป็นผู้ว่าราชการจังหวัด ผู้ว่าราชการจังหวัดทุกคนต่างก็ให้ความเคารพยำเกรง เมื่อมาดำรงตำแหน่งใหม่ก็ถือเป็นประเพณีที่ต้องมาทำพิธีบูชาสักการะหลวงพ่โต ในวิหารก่อนเสมอ

ต่อมาในปีพ.ศ. ๒๔๙๑ คณะสงฆ์ศรีสะเกษ ซึ่งมีพระชินวงศาจารย์ (มหาอิม คณะธรรมยุติ) ซึ่งเป็นเจ้าคณะจังหวัดศรีสะเกษขณะนั้น ดำริจะเปลี่ยนชื่อวัดพระโตหรือวัดป่าแดงเป็นวัดมหาพุทธรวิสุทธารามแต่คณะกรรมการสงฆ์จังหวัด ได้พิจารณาเห็นควรเพียงชื่อว่า วัดมหาพุทธาราม จึงได้ชื่อ “วัดมหาพุทธาราม” มาแต่บัดนั้น (ทั้งนี้ตามบันทึกของมหาปุระยูร วัดมหาพุทธาราม)

ในขณะนั้น มีวัดเก่าแก่ที่มีอายุใกล้เคียงกัน รายล้อมวัดมหาพุทธารามอยู่ทุก ๆ ด้าน เหมือนเป็นปราการเฝ้าระวังของนครหลวง อยู่ ๕ วัด คือ

๑. วัดหลวงศรีสุมงคล หรือวัดหลวงสุมงคลาราม พระอารามหลวงปัจจุบัน
๒. วัดท่าโรงช้าง ต่อมาได้ชื่อใหม่ว่า วัดท่าวิเศษกุญชร หรือวัดศรีมิ่งเมือง ปัจจุบัน
๓. วัดท่าเหนือ ร้างมานานแล้ว ปัจจุบันเห็นแต่เพียงต้นโพธิ์ใหญ่บริเวณหน้าศาลากลางจังหวัดศรีสะเกษ เขตของวัดอยู่บริเวณฝั่งซ้ายสำราญใกล้ ๆ เรือนจำจังหวัดศรีสะเกษ ปัจจุบัน
๔. วัดเลียบ ร้างมานานเหมือนกัน ทางรัฐบาลเคยเข้าตั้งเป็นโรงไฟฟ้าอยู่คราวหนึ่ง ต่อมาจึงเป็นวัดเลียบบูรพาราม

๕. วัดเจียงอีศรีมงคลวราราม(พระอารามหลวง) ซึ่งเป็นวัดใหญ่อีกวัดหนึ่งที่มีความสำคัญ ในทางการปกครองสงฆ์มาจนถึงปัจจุบันนี้

สรุป วัดมหาพุทธาราม เป็นวัดเก่าแก่ ตั้งมาก่อนเมืองศรีสะเกษ โดยเดิมเรียกว่า “วัดป่าแดง” ภายหลังได้ถือเอาพระพุทธรูปโบราณศักดิ์สิทธิ์ เป็นสำคัญ จึงได้เปลี่ยนเป็น “วัดพระโต” ตามลักษณะ ของพระพุทธรูปแต่นั้นมา เมื่อปีพ.ศ. ๒๔๙๔ ได้เปลี่ยนชื่อใหม่เป็น “วัดมหาพุทธาราม” และได้เป็นวัดพัฒนาตัวอย่างมาโดยลำดับ เคยเป็นวัดที่มีเจ้าคณะจังหวัดฝ่ายมหานิกายปฏิบัติศาสนกิจหลายรูป และปัจจุบันวัดมหาพุทธาราม ได้เป็นสำนักปฏิบัติธรรมประจำจังหวัด และยังเป็นแหล่งท่องเที่ยวที่สำคัญ แห่งหนึ่งของจังหวัดศรีสะเกษ ด้วย

ศาลหลักเมืองศรีสะเกษ

ศาลหลักเมืองศรีสะเกษ

ตั้งอยู่ : สี่แยกถนนเทพา ตัดกับถนนหลักเมือง ด้านทิศตะวันออกของศาลากลางห่างจากเขตศาลากลางจังหวัดศรีสะเกษ เพียง ๑๐ เมตร เท่านั้น ศาลหลักเมืองเดิมมีสภาพชำรุดทรุดโทรม เนื่องจากก่อสร้างมานาน จึงไม่สะดวกในการประกอบพิธีกรรมและสักการบูชา ในปี ๒๕๒๙ จังหวัดศรีสะเกษ จึงได้ทำการก่อสร้างศาลหลักเมืองขึ้นใหม่ในบริเวณเดิม โดยได้ขยายบริเวณที่ตั้งไว้ให้กว้างออกไปอีก การก่อสร้างเป็นแบบจัตุรมุข กรุด้วยหินอ่อนทั้งหลังและกระຈกสี ส่วนจั่วด้านทิศใต้ประดิษฐาน "กาญจนานิกเชก" ซึ่งเป็นสัญลักษณ์เนื่องในวโรกาสที่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวทรงครองสิริราช-สมบัติครบ ๕๐ ปี องค์เสาหลักเมืองทำด้วยไม้ชัยพฤกษ์ ยอดเสาแกะสลักเป็นรูปหัวใจเม็ดทรง มัดถกะ เส้นผ่าศูนย์กลางของต้นเสา ๓๐ เซนติเมตร ความสูงจากฐานถึงยอดเสา ๒๒๙ เซนติเมตร สิ้นค่าก่อสร้าง ๓,๖๙๐,๐๐๐ บาท นับเป็นศาลหลักเมืองที่มีความสวยงามแห่งหนึ่งของประเทศไทย

ประโยชน์และคุณค่าทางวัฒนธรรม

๑. เป็นมรดกทางวัฒนธรรมที่สำคัญ ที่จะทำให้มนุษย์สามารถสืบสานอดีตอันยาวนานของตน และเห็นร่องรอยอารยธรรมความเจริญที่บรรพบุรุษได้สร้างไว้
๒. เป็นโบราณวัตถุที่ศักดิ์สิทธิ์ เป็นที่ยึดเหนี่ยวจิตใจให้กับประชาชนทั่วไปได้กราบไหว้สักการบูชา

วัดสร้างเรื่อง (พระธาตุเรืองรอง)

วัดสร้างเรื่องหรือวัดพระธาตุเรืองรอง บ้านสร้างเรื่อง ตำบลหญ้าปล้อง อำเภอเมืองศรีสะเกษ เป็นพระธาตุที่สร้างขึ้นโดยผสมศิลปะอีสานใต้สีเเผ่าไทย ได้แก่ ลาว ส่วย เขมร เยอ มีความสวยงาม และเป็นเอกลักษณ์อย่างลงตัว พระธาตุมีความสูง ๔๙ เมตร แบ่งออกเป็น ๖ ชั้น

ชั้นที่ ๑ ใช้สำหรับประกอบพิธีทางศาสนา

ชั้นที่ ๒-๓ เป็นพิพิธภัณฑ์พื้นบ้านสีเเผ่าไทย เก็บรวบรวมวัตถุโบราณ สิ่งของเครื่องใช้ของบรรพบุรุษชาวศรีสะเกษ เช่น โองเขี้ยวกระบอง ไทโบราณ ธนู หน้าไม้และอื่นๆ

พิพิธภัณฑสถานแห่งชาติ

ชั้นที่ ๔ เป็นที่ประดิษฐานพระพุทธรูป

ชั้นที่ ๕ ใช้สำหรับการทำสมาธิ

และชั้นที่ ๖ เป็นที่ประดิษฐานพระบรมสารีริกธาตุและเป็นที่พักผ่อนหย่อนใจของพื้นที่โดยรอบ ภายในวัดมีจิตรกรรมฝาผนังประวัติจังหวัด ประวัติอำเภอในศรีสะเกษ รูปภาพชาดก รูปปั้น และปูชนียวัตถุอีกจำนวนมาก ออกแบบก่อสร้างและจัดหาทุนดำเนินการโดยพระครูวิบูลธรรมภาล หรือหลวงปู่ธัมมา พิทักษ์ เจ้าอาวาสวัดใหม่ยายมอญ เขตบางกอกน้อย (ฝั่งธนบุรี) กรุงเทพมหานคร เป็นแหล่งศึกษาเรื่องราวของจังหวัดศรีสะเกษอีกแห่งหนึ่ง

ปราสาทสระกำแพงน้อย

ที่ตั้ง วัดสระกำแพงน้อย บ้านกลาง ตำบลชะยุ่ง อำเภออุทุมพรพิสัย จังหวัดศรีสะเกษ

ระยะทาง เดินทางตามถนนสาย ศรีสะเกษ-อุทุมพรพิสัย ระยะทาง ๘ กิโลเมตร

สภาพทั่วไป ปรากฏก่อด้วยศิลาแลงทั้งหลัง ผังเป็นรูปสี่เหลี่ยมย่อมุมมีมุขต่อออกไปทางตะวันออกเชื่อมต่อกับฐาน มีวิหารผังรูปสี่เหลี่ยมผืนผ้า ซึ่งยังมีทับหลังศิลาทรายจำหลักเป็นรูปพระศิวะและพระอุมาประทับบนหลังโคหนนทิ พร้อมแท่นฐานศิวะลึงค์หินทรายตั้งอยู่ บรรณาลัยก่อด้วยศิลาแลงอยู่ทางตะวันออก

เฉียงใต้ โคปุระก่อด้วยศิลาแลงอยู่ทางตะวันออก เชื่อมต่อกับกำแพงศิลาแลงล้อมรอบองค์ปรากฏทั้งสี่ด้านเหนือประตูยังมีทับหลังศิลาทรายสลักรูปพระกฤษณะปราบนาคกาลิยะ มีสระน้ำทรงสี่เหลี่ยมผืนผ้ากรุดด้วยศิลาแลงเป็นขั้นบันไดลงไปทั้งสี่ด้านอยู่ทางทิศตะวันออกเฉียงเหนือ อายุปราสาทสันนิษฐานว่าคงจะมีการก่อสร้าง ๒ สมัย เนื่องจากเคยมีทับหลัง ซึ่งกำหนดอายุจากภาพสลักได้ราวพุทธศตวรรษที่ ๑๖ แต่รูปแบบของสิ่งก่อสร้าง ในปัจจุบันเป็นศิลปะขอมแบบบายนร่วมสมัยสมเด็จพระชัยวรมันที่ ๗ มีอายุราวพุทธศตวรรษที่ ๑๘

ปราสาทสระกำแพงใหญ่

ที่ตั้ง ปราสาทสระกำแพงใหญ่ ตั้งอยู่ในเขตพื้นที่ของบ้านกำแพง หมู่ที่ ๑ ตำบลกำแพง

อำเภออุทุมพรพิสัย จังหวัดศรีสะเกษ

ระยะทาง การเดินทาง หากเริ่มจากที่ว่าการอำเภออุทุมพรพิสัย สามารถเดินทางโดยรถยนต์ ตามทางหลวงหมายเลข ๒๒๖ เส้นทางไปจังหวัดสุรินทร์ ระยะทางประมาณ ๒ กิโลเมตร ถึงบ้านสระกำแพง เลี้ยวซ้ายเข้าไปประมาณ ๓๐๐ เมตร ก็จะถึงตัวปราสาทซึ่งตั้งอยู่ภายในวัดสระกำแพงใหญ่

สภาพทั่วไป จากการศึกษารายการภาพถ่ายทางอากาศ แสดงให้เห็นว่าปราสาทสระกำแพงใหญ่น่าจะมีชุมชนรายล้อมอย่างหนาแน่น ทางทิศตะวันออกเฉียงใต้ ห่างออกไปประมาณ ๔๐๐-๕๐๐ เมตร มีสระน้ำรูปสี่เหลี่ยมขนาดใหญ่อยู่สระหนึ่ง เรียกว่า "สระกำแพง" สันนิษฐานว่าน่าจะขุดขึ้นเมื่อครั้งสร้างปราสาท ส่วนแหล่งน้ำธรรมชาติ หนองน้ำ จะอยู่ทางด้านทิศตะวันตกของหมู่บ้าน บางแห่งมีน้ำเกือบตลอดปี เป็นต้นว่า หนองฮี ส่วนทางทิศตะวันออกก็มีลำห้วยเล็ก ๆ ไหลผ่านคือ ห้วยตาเหมา ซึ่งเป็นลำห้วยสาขาที่แยกออกมาจากห้วยสำราญที่อยู่ทางทิศตะวันออกและทิศใต้ของปราสาทสระกำแพงใหญ่ พื้นที่บริเวณนี้เป็นที่ราบลุ่มกว้างใหญ่ที่อุดมสมบูรณ์ของห้วยสำราญ จุดเขตแดนอำเภออุทุมพรพิสัย ปรากฏอยู่ ส่วนพื้นที่ทางทิศตะวันตกเป็นที่ราบสูงเลยไปอีก ๑๒ กิโลเมตร เป็นลำห้วยทับทัน

ความสำคัญ ปราสาทสระกำแพงใหญ่ สร้างขึ้นในศาสนาฮินดู และศาสนาพุทธแบบมหายาน เพื่อเป็นที่ประดิษฐานเทวรูปหรือศิวลึงค์ จารึกภาษาเขมร เช่น จารึกปราสาทหินพนมวัน ๓ จะเรียกปราสาทเหล่านี้ว่า อาศรม ซึ่งมีความหมายเช่นเดียวกับเทวาลัย ศาสนาฮินดูถือว่า เทวาลัย เป็นเสมือนสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ เป็นที่สถิตย์ของเทพเจ้า ประติมากรรมภาพสลักที่ปรากฏตามทับหลังและหน้าบัน และจากการขุดแต่งบูรณะปราสาทแห่งนี้ ของกรมศิลปากร เมื่อเดือน พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๓๒ ได้ค้นพบประติมากรรมสำริดขนาดใหญ่ เฉพาะองค์สูง ๑๔๐ เซนติเมตร และรวมความสูงทั้งฐาน ๑๘๐ เซนติเมตร ศาสตราจารย์หม่อมเจ้าสุภัทรดิศ ดิศกุล ให้ความเห็นว่าเป็นรูปของนันทิเกศวร หรือนันทิศวร ลักษณะพิเศษคือเป็นสำริดกะไหล่ทอง อาจจะต้องอยู่หน้าปราสาทหลังกลางภายในมุขหน้าปราสาท เพราะโดยปกติจะประจำอยู่กับเทวาลัยของพระอิศวร ประติมากรรมชิ้นนี้เป็นศิลปะขอมแบบบาปวนตอนปลายสำคัญมาก นับเป็นประติมากรรมชิ้นเอกชิ้นหนึ่งที่พบในประเทศไทย ปัจจุบันจัดแสดงที่พิพิธภัณฑสถานแห่งชาติพิมาย จังหวัดนครราชสีมา โบราณสถานและโบราณวัตถุเหล่านี้เป็นสื่อกลางถ่ายทอดเรื่องราวตามคัมภีร์ในลัทธิศาสนาต่างๆ ซึ่งช่วยให้ศาสนิกชนสามารถเข้าถึงเทพเจ้าได้ง่ายยิ่งขึ้น นอกจากเป็นศูนย์กลางการศาสนาแล้ว เทวาลัยยังเป็นที่พึ่งทางใจ และเป็นแหล่งศึกษาค้นคว้าด้านวัฒนธรรมของประชาชนในพื้นที่จังหวัดศรีสะเกษ ในสมัยโบราณสืบเนื่องมาจนถึงปัจจุบัน

ไกย่างไม้มะดันห้วยทับทัน

ประวัติความเป็นมา

ที่มาของอาหาร

สืบทอดมาตั้งแต่รุ่นปู่ย่าตายายพ่อแม่เป็นผู้ถ่ายทอดให้ และแวดล้อมในตำบลห้วยทับทันก็จะเต็มไปด้วยการทำไถ่อย่างโดยมีการนำไม้มะดันมาเป็นไม้หีบไถ่อย่างจำทำให้ได้รสชาติที่อร่อยมากขึ้นและมีกลิ่นหอมรสไม้มะดันโดยไถ่อย่างไม้มะดัน เกิดขึ้นเมื่อปี พ.ศ. ๒๔๘๐ เดิมมีการย่างไถ่จำหน่ายประมาณ ๔-๕ ราย ยังไม่แพร่หลาย โดยส่วนใหญ่เมื่ออย่างเสร็จจะนำไปตากแห้งขึ้นไปยังขายบนรถไฟ เนื่องจากอำเภอห้วยทับทัน มีรถไฟวิ่งผ่าน สายอุบลราชธานี-กรุงเทพฯ ต่อมา มีการสร้างถนนหลวงหมายเลข ๒๒๖ ผ่านซึ่งเป็นทางสัญจรระหว่างจังหวัดศรีสะเกษไปจังหวัดสุรินทร์และไปกรุงเทพมหานคร จึงมีการขยายร้านไถ่อย่างจำหน่ายริมทางหลวงมากมาย โดยทำเป็นร้านค้าริมทางโดยการทำเป็นแผงลอย ซึ่งปัจจุบันมีมากกว่า ๔๐ ร้าน เป็นที่รู้จักและขึ้นชื่อบนรสชาติของคนทั่วไปเนื่องจากเป็นแห่งเดียวที่ใช้ไม้มะดันมาหีบไถ่ปิ้ง ซึ่งไม้ชนิดนี้มีคุณสมบัติพิเศษคือ มีกลิ่นหอมออกรสเปรี้ยว เนื้อเหนียว ทนความร้อนได้ดี และเมื่อนำมาหีบไถ่จะเพิ่มรสชาติของความหอมอร่อยมากยิ่งขึ้น

ไถ่อย่างไม้มะดันห้วยทับทันมีมาตั้งแต่ พ.ศ. ๒๔๘๐ เดิมมีการย่างไถ่จำหน่ายประมาณ ๔-๕ ราย เมื่ออย่างเสร็จก็จะนำไปจำหน่ายบนรถไฟเนื่องจากอำเภอมีสถานีรถไฟ สายกรุงเทพฯ-อุบลราชธานี ผ่าน ต่อมา มีการสร้างทางหลวงหมายเลข ๒๒๖ ซึ่งเป็นทางหลวงระหว่างจังหวัด จึงมีการขยายร้านมาจำหน่ายริม ทางหลวง ปัจจุบันมีร้านจำหน่ายไถ่อย่างกว่า ๔๐ ร้าน

กระบวนการขั้นตอนการผลิตวัตถุดิบ

๑. ไถ่พื้นเมืองหรือไถ่สามสายเลือด
๒. ไม้มะดัน
๓. เครื่องเทศสำหรับปรุงรส

ขั้นตอนการผลิต

๑. นำไถ่มาผ่าซีกเป็น ๔ ส่วน หรือใช้ไถ่ทั้งตัวผ่ากลางลำตัว
๒. หมักด้วยเครื่องปรุงรสซึ่งประกอบด้วยกระเทียม ซอส เกลือ ตามสูตร
๓. นำมาคิบบด้วยไม้มะดันและย่างด้วยไฟอ่อน ๆ ให้สุก

จุดเด่นของผลิตภัณฑ์ลักษณะเด่น/จุดเด่นของผลิตภัณฑ์

การนำไม้มะดัน ซึ่งเป็นไม้ที่ขึ้นอยู่ทั่วไปริมลำห้วยทับทัน มาใช้เป็นไม้สำหรับปิ้งไถ่ซึ่งมีลักษณะพิเศษคือกลิ่นหอมออกรสเปรี้ยว เนื้อเหนียว ทนความร้อนได้ดีเมื่อนำมาคิบบไถ่จะเพิ่มรสชาติที่มีความหอมอร่อยมากยิ่งขึ้น ผลิตภัณฑ์ไถ่อย่างไม้มะดัน ผลิตจากไถ่พื้นเมืองสามสายเลือด ใช้ไม้มะดันเป็นไม้เสียบไถ่ จะออกรสชาติเปรี้ยวพอเหมาะสคู่กับสูตรเครื่องปรุง เนื้อไถ่แห้งพอดีไม่แฉะเยิ้มด้วยน้ำมัน อร่อยไม่เหมือนใคร ลักษณะพิเศษ

คือ การนำไม้มะดันที่ขึ้นตามธรรมชาติมาเหลาเสียบเป็นไม้ปั้งซึ่งต่างจากที่อื่น (OTOP) ไม้ย่างไม้มะดัน ห้วยทับทัน เป็นผลผลิตจากไม้พันธุ์พื้นเมืองและไม้สามสายเลือด โดยใช้ไม้มะดันทำเป็นไม้เสียบไม้ เนื่องจากไม้มะดันเป็นไม้ที่มีรสชาติเปรี้ยว เป็นไม้ที่ขึ้นตามธรรมชาติบริเวณตามแนวริมห้วยทับทัน เมื่อนำมาใช้เป็นไม้เสียบไม้แทนไม้ไผ่ จึงทำให้ไม้ที่ย่างจะออกรสชาติเปรี้ยวพอเหมาะกับสูตร เครื่องปรุงเนื้อไก่แห้งพอดิบและเยิ้มด้วยน้ำมัน อร่อยไม่เหมือนใคร เป็นความโดดเด่นเป็นเอกลักษณ์ของ ไม้ย่างห้วยทับทันที่ไม่อาจลอกเลียนแบบได้

การจำหน่าย

- จำหน่ายเป็นไม้ ราคา ๒๕-๔๕ บาท/ไม้
- จำหน่ายเป็นตัว ราคา ๘๐-๑๒๐ บาท/ตัว

คุณค่าโภชนาการ โปรตีนจากเนื้อไก่และมีคุณค่าทางโภชนาการมีการตรวจสอบความสะอาด สดใหม่เสมอ ใช้เป็นของฝากและรับประทานเป็นอาหารหลักและอาหารว่างได้ ได้รับรางวัล เป็นสินค้าสุดยอด หนึ่งตำบล หนึ่งผลิตภัณฑ์ปี ๒๕๔๗ ประเภทผลิตภัณฑ์ : อาหารระดับดาว : ★★★★★

ผ้าข้อมมะเกลือบ้านเมืองหลวง

ชมและเลือกซื้อเป็นหัตถกรรมภูมิปัญญาพื้นบ้าน ผ้าย้อมมะเกลือ อำเภอย้ายทับทัน ที่มีความประณีตและสวยงาม ภูมิปัญญาชาวบ้านเป็นพื้นฐานความรู้ความสามารถของชาวบ้าน ซึ่งเป็นคนธรรมดาสามัญในท้องถิ่นที่คิดประดิษฐ์หรือสร้างสรรค์สิ่งใดสิ่งหนึ่งขึ้นแล้วมีการสั่งสม หรือพัฒนาให้ดีขึ้นถ่ายทอดสืบต่อกันมา ภูมิปัญญาชาวบ้านเป็นองค์ความรู้ต่าง ๆ ที่ประกอบกันเข้าเป็นวิถีชีวิตของผู้คนใน แต่ละท้องถิ่นและแต่ละชุมชน ทั้งในด้านการทำมาหากิน การอยู่ร่วมกันในสังคม มีการสร้างสรรค์สิ่งที่ตั้งามต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นศิลปวัฒนธรรม ศาสนา และความเชื่อ จึงมีคุณค่าทางจิตใจ ภูมิปัญญาชาวบ้านจึงเป็นสิ่งผูกพันคนในท้องถิ่นเข้าด้วยกันและเป็นความภาคภูมิใจของคนในท้องถิ่นนั้น ๆ

ปราสาทปรางค์กู๋

ที่ตั้ง บ้านกู๋ ตำบลกู๋ อำเภอย้ายทับทัน จังหวัดศรีสะเกษ

การเดินทาง / ระยะทาง สามารถเดินทางเข้าถึงได้สองเส้นทาง คือ ใช้เส้นทางศรีสะเกษ-สุรินทร์ แล้วแยกซ้ายเข้าทางหลวง ๒๒๓๔ หรือใช้เส้นทางศรีสะเกษ-ขุขันธ์ แล้วแยกขวาเข้าเส้นทาง ๒๑๖๗ ปรากฏอยู่ห่างจากตัวอำเภอ ๑๐ กิโลเมตร ห่างจากศาลากลางจังหวัดศรีสะเกษ ประมาณ ๗๐ กิโลเมตร

สภาพทั่วไป ปราสาทปราสาทแก้ว สร้างด้วยอิฐเรียงแผ่นใหญ่เหมือนปราสาทศิขรมุมิ จังหวัดสุรินทร์ ซึ่งเป็นศาสนสถานสมัยขอมที่เก่าแก่ มีอายุกว่าพันปี ด้านหน้าปราสาทแก้ว มีสระน้ำขนาดใหญ่เป็นทำเลพักหากินของนกเป็ดน้ำ ซึ่งมีมากในช่วงฤดูแล้ง ตั้งแต่เดือนกุมภาพันธ์ ที่ตั้งของปราสาทปราสาทแก้วตั้งอยู่ที่เนินสูงยอดสุดห้วยวะ ซึ่งไหลผ่านบ้านตุม บ้านกล้วยกว้าง อำเภอห้วยทับทัน จังหวัดศรีสะเกษ ไหลลงสู่ห้วยสำราญ ที่ตำบลทุ่งไชย อำเภอปราสาท ประกอบด้วยปราสาท ๓ หลัง ก่อด้วยอิฐและศิลาแลง ตั้งอยู่บนฐานศิลาแลงเดียวกันในแนวทิศเหนือ - ใต้ หันหน้าไปทางทิศตะวันออกปราสาทองค์กลางและองค์ที่อยู่ทาง ทิศใต้ก่อด้วยอิฐ ขัดเรียบ ทับหลังและเสาประดับ รอบประตูทำจากศิลาทราย แต่ปัจจุบันไม่ปรากฏทับหลัง ส่วนเสากรอบประตูก่อด้วยอิฐติดผนังมีประตูทางเข้าด้านทิศตะวันออกเพียงด้านเดียว ส่วนด้านอื่นเป็นประตูหลอก อิฐทั้งสององค์มีการสลักลวดลาย ตกแต่งลงบนเนื้ออิฐ เช่น ชุ่มหน้าบันสลักเป็นช่มโค้งหยัก มียอดแหลม ช่วงปลายสลักเป็นรูปเศียรนาค ปราสาทที่อยู่ทางทิศเหนือก่อด้วยศิลาแลงจากฐานถึงชุ่มหน้าบัน แล้วก่อด้วยอิฐจนถึงส่วนยอดมีประตูทางเข้าทิศตะวันออกเช่นเดียวกัน ส่วนบารายหรือสระน้ำขนาดใหญ่ตั้งอยู่ด้านหน้า ทางทิศตะวันออกของปราสาทแก้ว

เกวียนน้อยบ้านใจดี

และเลือกซื้อชมศิลปหัตถกรรมพื้นบ้านภูมิปัญญาท้องถิ่น “เกวียนน้อย” บ้านใจดี ตำบลใจดี อำเภอขุขันธ์ จังหวัดศรีสะเกษ เกวียนเป็นพาหนะที่ใช้สำหรับเดินทางในอดีต ปัจจุบันแม้จะไม่มีการใช้เกวียนในชีวิตจริงแล้ว แต่บ้านใจดีได้ผลิตเกวียนขนาดเล็กเพื่อเลียนแบบเกวียนที่ใช้งานจริงในอดีต เพื่อทำเป็นของประดับตกแต่งหรือสามารถใช้เป็นของที่ระลึกได้ โดยกลุ่มผลิตเกวียนน้อยบ้านใจดีสามารถผลิตเกวียนน้อยจำหน่ายให้เกิดรายได้เสริม และสร้างชื่อเสียงให้กับชาวบ้านใจดี และอำเภอขุขันธ์ เป็นอย่างยิ่ง

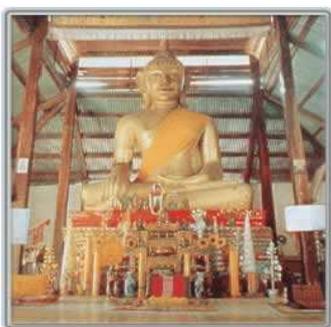

ครุน้อยบ้านสะอาง

ชมและเลือกซื้อศิลปหัตถกรรมพื้นบ้านภูมิปัญญาท้องถิ่น “ครุน้อย” บ้านสะอาง ตำบลห้วยเหนือ อำเภอบุโขยง จังหวัดศรีสะเกษ ครุเป็นภาชนะที่ใช้ในการตักน้ำของชาวบ้านในภาคอีสานมาแต่อดีต ชาวบ้านสะอางเป็นผู้ที่มีฝีมือในการจักสานไม้ไผ่เป็นของใช้ได้หลายชนิด โดยเฉพาะครุไม้ไผ่ แต่ปัจจุบันไม่มีใครใช้แล้ว ต่อมา จึงได้สานครุให้มีขนาดเล็กลง เรียกว่า "ครุน้อย" เพื่อพัฒนารูปแบบ ให้เป็นของตกแต่งบ้าน ของใช้ ของที่ระลึก พวงกุญแจ ดอกไม้ พวงผลไม้ เข็มเกล็ดติดเสื้อ ฯลฯ ซึ่งผู้สานต้องใช้ความอดทนและประณีตเป็นอย่างมาก เนื่องจากต้องเหลาไม้ไผ่ให้มีขนาดเล็กเท่ากับเส้นผม หรือเส้นด้าย แล้วใช้ปลายนิ้วค่อย ๆ สอดให้เป็นรูปร่าง จากนั้นเติมแต่งให้เป็นขา และส่วนที่เป็นหู แล้วนำไป ชุบกับน้ำมันยางและชัน ก็จะได้ครุน้อย ตามต้องการ

วัดเขียนบูรพาราม

ที่ตั้ง ตั้งอยู่บ้านพราน หมู่ ๔ ตำบลห้วยเหนือ อำเภอชุนธุ์ จังหวัดศรีสะเกษ

การเดินทาง / ระยะทาง ห่างจากที่ว่าการอำเภอชุนธุ์ ไปทางทิศตะวันออก ระยะทาง ๔๐๐ เมตร ห่างจากตัวจังหวัดศรีสะเกษ ๔๙ กิโลเมตร

ข้อมูลทั่วไป โบราณสถานที่น่าสนใจในวัดแห่งนี้ คือ อุโบสถที่สร้างในสมัยอยุธยาตอนปลาย ผนังและฐานของอุโบสถก่อด้วยอิฐฉาบปูน หลังคาเป็นโครงไม้มุงด้วยสังกะสี ที่ขอบโครงหลังคาโดยรอบแกะสลักเป็นลายพันธุ์พฤกษา ส่วนที่จำวลักเป็นภาพในเรื่องรามเกียรติ์ ซึ่งแกะสลักในสมัยรัตนโกสินทร์ ภายในอุโบสถมีพระพุทธรูปขนาดใหญ่ ประดิษฐานอยู่เรียกว่า หลวงพ่อโต เป็นพระพุทธรูปปูนปั้นปางมารวิชัย ขนาดหน้าตักกว้าง ๓.๕๐ เมตร สูง ๖.๘๐ เมตร มีลักษณะศิลปะที่ผสมผสานกันระหว่างศิลปะล้านช้าง และศิลปะอยุธยาตอนปลาย เป็นพระพุทธรูปคู่บ้านคู่เมืองของชาวชุนธุ์มาแต่ในอดีต ภายนอกอุโบสถทั้งสี่มุมมีธาคู ลักษณะศิลปะล้านช้างตั้งอยู่ ปัจจุบันเหลือเพียงสามองค์ องค์ที่สมบูรณ์ที่สุด อยู่ทางทิศตะวันออกเฉียงใต้ มีลักษณะคล้ายกับพระธาคูองค์ขวาน้อย ที่จังหวัดยโสธร

วัดเขียนบูรพาราม ได้รับการขึ้นทะเบียนเป็นโบราณสถานของชาติ และกำหนดขอบเขตโบราณสถานเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๓๓ มีพื้นที่ประมาณ ๒ ไร่ ๕๐ ตารางวา วัดเขียนบูรพาราม เดิมชื่อ "วัดเขมร" แต่คนทั่วไปนิยมเรียกวัดนี้ว่า "วัดเขียน" ซึ่งเป็นสำเนียงที่เพี้ยนไปจากคำว่า "เขมร" นั่นเอง เนื่องจากวัดนี้ตั้งอยู่ทางด้านตะวันออกของเมืองชุนธุ์ หรืออำเภอชุนธุ์ในปัจจุบัน เมื่อมีการตั้งชื่อ

วัดเป็นทางราชการ จึงเปลี่ยนเป็น "วัดเขียนบูรพาราม" ดังชื่อที่ปรากฏ ในปัจจุบันวัดเขียนบูรพารามหรือวัดเขียน สันนิษฐานว่า คงจะสร้างมาก่อนที่พระยาชุนธุ์ภักดี (เชียงชั้น) จะอพยพผู้คนไปตั้งบ้านแปงและบ้านภูมิจึงเป็นเมืองชุนธุ์ หรือเมืองชุนธุ์ เมื่อปี พ.ศ. ๒๓๒๑ เพราะบริเวณดังกล่าว เป็นที่อยู่ของกลุ่มชนเขมรมาก่อน มีโบราณสถานที่สำคัญ ได้แก่ อุโบสถซึ่งสร้างขึ้นในสมัยกรุงธนบุรี ผนังและฐานอุโบสถก่อด้วยอิฐฉาบปูน หลังคาเป็นโครงไม้มุงสังกะสี ที่ขอบโครงหลังคาโดยรอบแกะสลักเป็นลายพันธุ์พฤกษา ส่วนที่จำวลัก

แกะสลักเป็นภาพในเรื่องรามเกียรติ์ ซึ่งแกะสลักขึ้นในสมัยรัตนโกสินทร์ภายในมีพระพุทธรูปปางมารวิชัยขนาดใหญ่ประดิษฐานอยู่ ซึ่งชาวศรีสะเกษได้ให้ความเคารพนับถือมาก เรียกว่า "หลวงพ่โตวัดเขียน"

หลวงพ่โตวัดเขียน

เป็นพระพุทธรูปปั้นปิดทอง ปางมารวิชัย ขนาดหน้าตักกว้าง ๓.๕๐ เมตร สูง ๖.๘๐ เมตร มีลักษณะศิลปะที่ผสมผสานกันระหว่าง ศิลปะล้านช้าง และศิลปะอยุธยา ตอนปลาย หลวงพ่โตเป็นพระพุทธรูป ที่มีลักษณะงดงามศักดิ์สิทธิ์คู่บ้านคู่เมืองมานานกว่า ๒๐๐ ปี ค้นพบที่บ้านพราน หมู่ ๗ ตำบลห้วยเหนือ อำเภอกุขันธุ์ จังหวัด ศรีสะเกษ ปัจจุบันประดิษฐานอยู่ในอุโบสถ วัดเขียนนุรพาราม บ้านพราน หมู่ ๗ ตำบลห้วยเหนือ อำเภอกุขันธุ์ จังหวัดศรีสะเกษ

ประวัติความเป็นมา

เมื่อ พ.ศ. ๒๓๒๓ พระยาไกรภักดีศรีนครลำดวน (เชียงชั้น) เจ้าเมืองคนที่ ๒ พร้อมด้วยกรมการเมือง ได้นำราษฎรไปถางป่า บริเวณบ้านพรานบ้านตะแคง เพื่อเตรียมการ สร้างเมืองใหม่ ระหว่างที่ ทำการถางป่า บริเวณที่ตั้งวัดเขียนในปัจจุบัน ได้พบ ก้อนหินสีแดงโผล่ขึ้นเหนือจอมปลวก มีลักษณะคล้าย พระพุทธรูป จึงได้บัญชาการให้ราษฎรตกแต่งบริเวณนั้นเสริมฐานแล้วสร้างเป็นพระพุทธรูปขนาดใหญ่ สวมทับจอมปลวกนั้นเป็นพระพุทธรูปขนาดใหญ่ พระพุทธรูปปางมารวิชัย มีพุทธลักษณะที่งดงาม สร้างไว้กลางแจ้ง สร้างวัดขึ้น ในบริเวณนั้นแล้วนิมนต์พระมาอยู่ เนื่องจากบริเวณดังกล่าวอยู่ไกลกันดารน้ำ ไม่มีราษฎรอาศัยอยู่ ทำให้วัดร้างไป ถูกปล่อยให้รกร้าง มีสภาพป่าดงรกทึบมากถึงขนาดมีเสือท้องแก่มาคลอเคลียบนหน้าตักท่าน ต่อมา พระหลักคำอุด พระหลักคำประ เมืองกุขันธุ์ได้มาพบแล้วเกิดศรัทธา จึงได้ชักชวนชาวบ้านร่วมกันบูรณะวัดร้างนั้นขึ้นมา และสร้างอุโบสถครอบองค์พระพุทธรูป ต่อมาเมื่อใจบาบไปขโมยแกะเอาแก้ว พระเนตรขององค์พระพุทธรูป ทั้งสองข้างไป ด้วยอำนาจพระบารมี อันศักดิ์สิทธิ์ขององค์ พระพุทธรูป ทำให้ชาวบ้านละแวกนั้น ได้ยินเสียงร้องก้องไปทั้งป่า ครั้นรุ่งเช้าชาวบ้านได้เข้าไปดู จึงทราบว่าเป็นพระเนตรของพระองค์พระพุทธรูปทั้งสองข้างถูกขโมยไป ชาวบ้านจึงเข้าใจว่า ท่านได้บันดาลให้เกิดเสียง เพื่อบอกกล่าว ให้ชาวบ้านทราบ ปี พ.ศ. ๒๓๒๕ พระยาอุขันธุ์ภักดีศรีนครลำดวน (บุญจันทร์) เจ้าเมืองกุขันธุ์คนที่ ๓ จัดบูรณะซ่อมแซมครั้งยิ่งใหญ่ ด้วยการก่ออิฐหุ้มองค์เดิมสร้างฐานให้สูงขึ้น ถือเป็นพระพุทธรูปที่มีลักษณะงดงาม และมีขนาดใหญ่ที่สุดในขณะนั้น จึงเรียกว่า “หลวงพ่โต” มาจนถึงปัจจุบัน พ.ศ. ๒๔๗๑ ในรัชสมัยพระบาทสมเด็จพระปกเกล้าเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ ๗ พระสมุห์เนตร ได้ทำการบูรณะซ่อมแซมอีกครั้งหนึ่ง โดยได้จ้างช่างญวน ทำการก่ออิฐถือปูนหุ้มพระบาทรูปองค์เดิมให้ใหญ่ขึ้นอีก จนมีขนาดเท่าปัจจุบัน คือ หน้าตักกว้าง ๓.๕๐ เมตร สูงจากฐานถึงยอดพระเมาลี ๖.๘๐ เมตร รื้อโรงหลังคาเก่าออก ทำการสร้างใหม่ก่ออิฐถือปูนรูปสี่เหลี่ยมผืนผ้า ขนาดกว้าง ๑๒.๗๖ เมตร ยาว ๒๐.๐๖ เมตร จำนวน ๕ ห้อง

วัดไพรพัฒนา

วัดไพรพัฒนา ตำบลไพรพัฒนา อำเภอภูสิงห์ จังหวัดศรีสะเกษ มีพระครูโกศล สิกขกิจ (หรือหลวงพ่อพุทธ วายาโม) เป็นเจ้าอาวาสวัด และวัดไพรพัฒนายังสถานที่ตั้งร่างสังขารของหลวงปู่สรวง ซึ่งเป็นอดีตเจ้าอาวาสวัด และเป็นเกจิอาจารย์ที่เคารพนับถือของพุทธศาสนิกชนของชาวจังหวัดศรีสะเกษ และประชาชนทั่วทั้งประเทศ ได้มาเคารพสักการะกราบไหว้ มีวัดถุ่มงคลหลวงปู่สรวงให้ผู้ที่มาสักการะได้เข้าบูชา และยังเป็นศูนย์รวมในการทำบุญของชาวตำบลไพรพัฒนา อำเภอภูสิงห์ มีกิจกรรมดำเนินการอย่างต่อเนื่องเป็นประจำ

ตลอดทั้งยังเป็นที่ตั้งโครงการวัฒนธรรมสายใยชุมชนตำบลไพรพัฒนา ซึ่งได้รับการประเมินในระดับ ๓ และโครงการลานบุญลานปัญญา

หลวงปู่สรวง ที่เรารู้จักกันในนามนี้ในปัจจุบันนั้น เมื่อก่อนนี้ชาวบ้านในท้องถิ่นอำเภออุซันซ์ และอำเภอใกล้เคียงที่มีภูมิลำเนาอยู่แถบชายแดน ตามเชิงเขาพนมดงรัก(พนมดงแร็ก) ซึ่งเป็นแนวเขตแดนระหว่างกัมพูชากับประเทศไทย มักจะเห็นท่านเป็นผู้ทรงศีลปฏิบัติธรรม พักอาศัยอยู่ตามกระท่อมไไร่ร้างของชาวบ้านโคก และเวียนไปที่นั่นที่นี้บ้างนาน ๆ จะกลับมาเห็นในที่เดิมอีก ในสายตาและความเข้าใจของชาวบ้านในสมัยนั้นมองท่านในฐานะผู้มีคุณวิเศษเหนือคนทั่วไป และเรียกขานว่า “ลูกเหົาเหົา” หรือ “ลูกตาเหົา” (เป็นภาษาเขมร หมายถึง พระตาบส ที่เป็นผู้รักษาศีลอยู่ตามถ้ำเขาลำเนาไพร) ในสมัยนั้นยังมีปาพรธมไม้อุดมสมบูรณ์และสัตว์ป่านานาพันธุ์ ได้มีลูกศิษย์ติดตามหลวงปู่เดินธุดงค์ตามป่าเขาแถบชายแดนไทย และตลอดจนถึงประเทศเขมร แต่ก็อยู่กับหลวงปู่ได้ไม่นานจำเป็นต้องกลับบ้าน เนื่องจากทนความยากลำบากไม่ไหว หลวงปู่จึงเดินธุดงค์ไปในที่ต่าง ๆ ตามลำพังเป็นส่วนมาก

ไม่มีใครทราบถิ่นกำเนิดและอายุของหลวงปู่ที่แท้จริง ได้รู้แต่ว่าหลวงปู่เป็นชาวเขมรต่ำ เข้ามาในประเทศไทยนานแล้ว คนแก่คนเฒ่า ผู้สูงอายุที่เคยเห็นท่านเล่าบอกว่า ตั้งแต่เป็นเด็ก ๆ เกิดมาก็เห็นท่านในสภาพลักษณะเหมือนที่เห็นในปัจจุบัน ถ้าผิดจากเดิมไปบ้างก็เล็กน้อยเท่านั้น ประกอบด้วยหลวงปู่เป็นคนพูดน้อย และไม่เคยเล่าประวัติส่วนตัวให้ใครฟัง จึงไม่มีใครที่จะสามารถรู้อายุและประวัติที่แท้จริงของท่านได้

ชาวบ้านแถบนี้พบเห็นหลวงปู่บ่อย ๆ ที่ชายป่าบ้านตะเคียนราม วัดตะเคียนราม อำเภอภูสิงห์ , บ้านลุมพุก บ้านโคกโพธิ์ ต.กันทรารมย์ อ.อุซันซ์ และหมู่บ้านอื่น ๆ เกือบทุกหมู่บ้านในบริเวณตลอดแนวชายแดนท่านจะเดินทางไปมาอยู่ในบริเวณแถบนี้โดยตลอด แต่ก็จะไม่อยู่เป็นประจำในที่แห่งเดียวเป็นเวลานาน ๆ บางทีหลวงปู่จะหายไปนานถึงสองสามปีถึงจะกลับมาใหม่อีกครั้งหนึ่ง โดยที่ไม่มีใครรู้ว่าหลวงปู่ไปอยู่ที่ไหนมา ในช่วงหลังมานี้พบหลวงปู่จำอยู่ในกระท่อมในนาบริเวณต้นโพธิ์บ้านของ , วัดโคกแก้ว , บ้านโคกเจริญ , กระท่อมกลางนาระหว่างบ้านละลมกับบ้านจะบก , กระท่อมบ้านรุน (อำเภอบัวเชด) และบ้านอื่น ๆ อีกในท้องถิ่นเดียวกันนี้ ในระยะหลังนี้ได้มีผู้บวราณาเป็นลูกศิษย์อาสาขับรถให้หลวงปู่ ได้เดินทางไปในที่ต่าง ๆ ทำให้มีผู้รู้จักหลวงปู่มากขึ้นไปเกือบทุกจังหวัดในประเทศไทย ในแต่ละวันจะมีผู้เดินไปกราบไหว้สักการะ เมื่อเสร็จแล้วก็ให้ลูกศิษย์หามท่านออกมาจากกระท่อม และวางลงพื้นดินด้านทิศเหนืออยู่ระหว่างกระท่อมกับต้นมะขาม โดยหลวงปู่หันหน้าเข้ากระท่อมขณะนั้นมีผู้ให้นำน้ำดื่มบรรจุขวดมาถวาย ๒ ขวด หลวงปู่ได้เทน้ำรดตนเองจากศีรษะลงมาจนเปียกโชกไปทั้งตัว คล้ายกับเป็นการสรงน้ำ ครึ่งสุดท้าย นายสัญญาชัย ผู้ขับรถให้หลวงปู่เป็นประจำได้นำรถมาจอดใกล้ ๆ และช่วยกันหามหลวงปู่ขึ้นรถและขับตรงไปที่กระท่อมบ้านรุน อำเภอบัวเชด จังหวัดสุรินทร์ โดยมีนายสุข หรือนายดุง (คนบ้านเจ๊ก อำเภออุซันซ์) ขับรถติดตามไปเพียงคนเดียว ก่อนจะถึงกระท่อมนายสัญญาชัยได้หยุดรถที่หน้าบ้านนายน้อยเพื่อจะบอกให้นายน้อยตามไป แต่หลวงปู่ได้บอกให้นายสัญญาชัยขับรถไปที่กระท่อมโดยเร็ว โดยบอกว่า “เต็วกะตวม เต็วกะตวม กะตวม” พอถึงกระท่อมได้

อุ้มหลวงปู่ไปที่แคร่ในกระท่อมและช่วยกันก่อ กองไฟ เพื่อให้เกิดความอบอุ่น และนายสุขได้อาสาออกไปข้างนอกเพื่อจัดหาอาหารมาถวายหลวงปู่ และรับประทานกัน นายสุขได้ไปที่บ้านโคกชาติ ตำบลไพรพัฒนา ไปพบนายจุกและนางเล็ก ซึ่งเป็นลูกศิษย์หลวงปู่เช่นเดียวกัน และได้บอกให้รีบไปหาหลวงปู่ที่บ้านรุน เพื่อดูอาการป่วยของหลวงปู่ซึ่งมีอาการหนักกว่าทุกครั้ง นางเล็กได้จัดหาอาหารให้กับนายสุขส่วนตัวเองกับสามีได้ขับรถตามไปที่หลัง พอมาถึงกระท่อมปรากฏว่า นายสัญญาชัยขับรถออกไปข้างนอก พวกที่อยู่ก็รีบหุงหาอาหารเพื่อจัดถวายหลวงปู่ โดยหวังว่าหากหลวงปู่ได้ฉันอาหารอาการก็คงจะดีขึ้นบ้าง แต่หลังจากถวายอาหารแล้วหลวงปู่ไม่ยอมฉันอาหารเลย แม้จะอ่อนวอนอย่างไรหลวงปู่ก็นิ่งเฉย นายสัญญาชัยที่ออกไปทำธุระข้างนอกได้กลับมาโดยขับรถตามนายน้อยที่นำของมาถวายหลวงปู่เหมือนกัน เมื่อไม่สามารถที่จะทำให้หลวงปู่ฉันได้ ทุกคนก็พิจารณาหาวิธีว่าจะช่วยหลวงปู่ได้อย่างไร ในที่สุดก็เห็นพ้องกันว่าให้รีบช่วยกันแต่งขันธุ์ห้า ขันธุ์แปด มาขอขมาหลวงปู่โดยด่วน ตามที่เคยได้กระทำมาและก็ได้ผลมาหลายครั้งแล้ว ซึ่งจะทำให้หลวงปู่หายป่วยได้ทุกครั้ง และ นายสัญญาชัยยืนยันว่า ถ้าได้แต่งขันธุ์ห้า ขันธุ์แปด ขอขมาและหาแม่ชีมาร่วมสวดมนต์ถวายด้วยแล้วก็จะหายเป็นปกติ ทุกคนเห็นชอบด้วยจึงให้นายสัญญาชัยรีบดำเนินการโดยด่วน นายสัญญาชัยได้ขับรถไปที่บ้านขยุ่งเพื่อหาคนที่เคยแต่งขันธุ์ห้า ขันธุ์แปด เมื่อนายสัญญาชัยออกไปแล้วลูกศิษย์ที่เหลืออยู่ซึ่งมีผู้ใหญ่บ้านรุนและลูกบ้านอีกจำนวนหนึ่ง รวมทั้งนายมีเจ้าของกระท่อมก็ได้พากันแต่งขันธุ์ห้า ขันธุ์แปดเฉพะหน้าอย่างรีบด่วน เพื่อเป็นการบรรเทาจนกว่านายสัญญาชัยจะได้พาคนที่แต่งขันธุ์ห้า ขันธุ์แปดมาทำพิธีอีกครั้งหนึ่ง โดยนายน้อยได้อาสาไปหารูปเทียน ในหมู่บ้าน โดยขับรถออกมาห่างจากกระท่อมประมาณ ๓๐๐ เมตร รอดิดหล่มไม่สามารถขับรถออกไปได้ทั้งที่เคยเป็นทางที่ใช้เป็นประจำ ด้วยความร้อนใจนายน้อยได้จอดรถลือคประตุและขวางถนน ทำให้รถคันอื่นไม่สามารถเข้าออกได้ และได้อุ้มลูกเดินเข้าไปในหมู่บ้านในระหว่างนั้นเองนายสัญญาชัยได้ขับรถเข้ามาแต่ก็ไม่สามารถผ่านเข้าไปได้เนื่องจากมีรถนายน้อยติดหล่มขวางทางอยู่ จึงได้กลับเอารถมาจอดไว้ที่บ้านนายน้อย ในระหว่างที่กำลังรอคอยนายน้อยออกไปซื้อรูปเทียนนั้น ชาวบ้านรวมทั้งผู้ใหญ่บ้านได้พากันทยอยกลับจนเกือบจะหมดแล้ว และได้มีหญิงชาวบ้านคนหนึ่งพูดขึ้นมาว่า พวกเราน่าจะพาหลวงปู่ไปส่งที่โรงพยาบาลจะเป็นการดีที่สุด และแล้วพวกชาวบ้านพากันกลับไปจนหมด ซึ่งผิดจากทุกครั้งที่เขาเหล่านั้นจะอยู่กับหลวงปู่ตลอดเวลา จะกลับบ้านก็ต่อเมื่อหลวงปู่ได้เดินทางไปที่อื่นแล้ว สุดท้ายก็ยังมีลูกศิษย์กับหลวงปู่ในกระท่อมเพียงแปดคนรวมทั้งเด็กที่เป็นลูกของนายจุก นางเล็กด้วย ทุกคนต่างหาวิธีที่จะช่วยให้ความอบอุ่นแก่หลวงปู่ ซึ่งขณะนั้นได้พากันจับดูตามร่างกายของหลวงปู่ จะเย็นจัดตลอด บางคนก็ได้เอาหมอนไปอังไฟให้ร้อนแล้วนำมาประคบตามร่างกายให้หลวงปู่ บางคนก็ต้มน้ำร้อน หลวงปู่ได้สั่งให้ลูกศิษย์เอาผ้าชุบน้ำอุ่นมาเช็ดนิ้วมือนิ้วเท้าทำความสะอาดและเช็ดทั่วทั้งร่างกาย โดยย้ำว่าให้ทำให้สะอาดที่สุด บางแห่งตามนิ้วเท้าที่ของหลวงปู่ที่ลูกศิษย์เช็ดให้ไม่สะอาดพอ หลวงปู่ก็ใช้นิ้วมือเกาถูอย่างแรงจนสะอาด เมื่อทำความสะอาดร่างกายพอสมควรแล้ว หลวงปู่ได้เอ่ยออกเสียงอย่างแผ่วเบาออกมาเป็นภาษาเขมรว่า “เนียงนาลาน” (นางโหนดละคร) ซึ่งเสียงที่เปล่งออกมานั้นแผ่วเบามาก ทุกคนเข้าใจว่า “เนียง” นั้นหมายถึงนางเล็ก จึงได้พากันอุ้มหลวงปู่ไปขึ้นรถของนายจุกนางเล็ก โดยผู้ที่อุ้มมีนายจุก และนายตี โดยนายสุขเป็นผู้เปิดประตูรถให้ พอนำหลวงปู่ขึ้นนั่งบนรถ โดยลูกศิษย์ได้ปรับเบาะเอนลงเพื่อให้หลวงปู่เอนกายได้สบายขึ้น ท่านได้พยายามยื่นมือมาจับประตุรถ

ปิดเอง ลูกศิษย์จึงช่วยปิดให้รถเลื่อนออกจากกระท่อม เพื่อไปโรงพยาบาลบัวเขตซึ่งอยู่ไม่ไกลมาก แต่รถออกไปได้ประมาณ ๕๐ เมตร อาการป่วยของหลวงปู่ก็เริ่มหนักมากขึ้นทุกทีจนลูกศิษย์ที่นั่งอยู่ด้วยด้านหลังตกใจ และร้องขึ้นว่า “หลวงปู่อาการหนักมากแล้ว” และได้จอดรถคนที่อยู่รถคันหลังก็วิ่งลงมาดู และก็บอกว่าอย่างไรก็ต้องนำหลวงปู่ส่งโรงพยาบาลให้เร็วที่สุดเท่าที่จะเร็วได้ เมื่อรถวิ่งออกมาอีกก็มาติดรถของนายน้อยที่ติดหล่มขวางทางอยู่ไม่สามารถออกไปได้ นายจุกได้ร้องตะโกนบอกให้นายจันวิ่งไปสำรวจดูเส้นทางอื่นว่าจะมีทางใดที่สามารถจะนำรถออกไปได้และเมื่อสำรวจดูโดยทั่วแล้ว เห็นว่ามีทางออกเพียงทางเดียวก็คือ ต้องขับฝ่าทุ่งหญ้าออกไปหาถนน แต่ไม่น่าจะออกไปได้แต่ก็ตัดสินใจขับออกไป เหตุการณ์บนรถในขณะนั้น ในขณะที่กำลังเลี้ยวรถเพื่อขับผ่านทุ่งหญ้าออกไปนั้นได้มีอาการบางอย่างที่เป็นสัญญาณแสดงให้เห็นว่าหลวงปู่จะละสังขารอย่างแน่นอนให้คนที่อยู่บนรถเห็น ต่างคนก็รำให้มองดูด้วยความอาลัยและ สิ้นหวัง หลวงปู่เริ่มหายใจแผ่วลงเรื่อย ๆ ในที่สุดก็ได้ทอดมือทิ้งลงข้างกาย แล้วจากไปด้วยความสงบ อย่างไรก็ตามลูกศิษย์ก็ยังคงนำหลวงปู่ไปที่โรงพยาบาล เผื่อว่าหมอจะสามารถช่วยให้หลวงปู่ฟื้นขึ้นมาได้ ในระหว่างทางไปโรงพยาบาล นายสาด ชาวบ้านตาปิ่น อำเภอบัวเขต ก็ขึ้นรถจักรยานยนต์ สวนทางมา นายจุกชะลอรถและตะโกนบอกให้นายสาดตามไปที่โรงพยาบาลบัวเขต พอไปถึงโรงพยาบาล ทั้งนายแพทย์และพยาบาลได้รับนำหลวงปู่เข้าห้องฉุกเฉินทำการตรวจโดยละเอียด และลงความเห็นเห็นว่า หลวงปู่ได้สิ้นลมไปแล้วไม่ต่ำกว่า ๓ ถึง ๔ ชั่วโมง ซึ่งลูกศิษย์ต่างก็ยืนยันว่า สิ้นลมไม่น่าจะเกิน ๑๐ นาทีแน่นอน เพราะระยะทางจากบ้านรุนไปโรงพยาบาลบัวเขตประมาณ ๑๐ กิโลเมตร และได้ขับรถด้วยความเร็วสูงด้วย ลูกศิษย์ไม่ให้ทางโรงพยาบาลฉีดยา หรือกระทำการอย่างใดอย่างหนึ่งกับร่างของหลวงปู่ทั้งสิ้น เมื่อเห็นว่าไม่สามารถจะช่วยหลวงปู่ได้แน่แล้ว ก็ได้พากันนำร่างหลวงปู่กลับ พอมาถึงบ้านตาปิ่นก็ได้แวะเอาจิวรเก่าของหลวงปู่ที่เคยให้ไว้กับนายสาด เพื่อนำมาครองให้หลวงปู่ให้อยู่ในสภาพที่เรียบร้อย และนายสาดก็ได้ขึ้นรถมาด้วยพอมายังบ้านรุน ก็มีรถนายสัญญาชัยและนายน้อยจอดรออยู่ก็ได้แจ้งว่า หลวงปู่ได้มรณภาพแล้ว และได้พากันขับรถมุ่งหน้าจะไปบ้านละลม พอถึงบ้านไพรพัฒนา นายจุกได้ขับรถแวะเข้าไปที่วัดบ้านไพรพัฒนา และได้บอกข่าวให้กับหลวงพ่อพุทธ วายาโม เจ้าอาวาสวัดไพรพัฒนาให้ทราบ ว่า หลวงปู่สรวงได้ละสังขารแล้ว

เหตุการณ์ที่วัดไพรพัฒนา

เวลาประมาณ ๑๙.๐๐ น. ในขณะที่หลวงพ่อพุทธกำลังสนทนากับพระลูกวัดก็ได้มีรถเข้ามาจอดจำนวน ๔ คัน โดยมีนายสาด ลงมาแจ้งกับหลวงพ่อพุทธว่าหลวงปู่สรวงมรณภาพแล้ว หลวงพ่อพุทธจึงไปขณะหนึ่ง ก็ได้ถามว่ามรณภาพที่ไหน นายสาดตอบว่าที่โรงพยาบาล และได้นำศพของท่านมาพร้อมทั้งรถนี้แล้ว หลวงพ่อพุทธจึงได้ลงไปเปิดประตูรถดู และได้กราบลงบนตักของหลวงปู่ และได้จับตามร่างกายและหน้าอกของหลวงปู่ดู และก็รู้สึกได้ว่าท่านได้ละสังขารจริง ๆ และถามลูกศิษย์ที่นำสังขารหลวงปู่มาว่าจะดำเนินการอย่างไรต่อไป ลูกศิษย์ทุกคนรวมทั้งนายสัญญาชัยได้บอกว่าจะนำสังขารของหลวงปู่ไปบำเพ็ญกุศลที่วัดบ้านขุง หลวงพ่อพุทธบอกว่าให้เดินทางไปก่อนแล้วอาตมาจะตามไป ขบวนรถทั้ง ๔ คันก็ได้เคลื่อนออกจากวัดไพรพัฒนาจะไปยังวัดบ้านขุง หลวงพ่อพุทธจึงครองจิวรเตรียมอุปกรณ์เรียกหาพระลูกวัดก่อนจะออก

เดินทางได้อิฐฐานว่า “สาธุ ถ้าหากหลวงปู่มีความประสงค์จะให้ลูกหลานได้เป็นผู้บำเพ็ญกุศล ก็ขอให้หลวงปู่ได้กลับมาที่วัดด้วยเถิด” แล้วก็ได้นั่งรถติดตามไปที่บ้านขลุงแต่ไปถึงแค่บ้านโคกขาด มีรถหลายคันจอดอยู่และได้ให้สัญญาณไฟ จึงได้จอดดูแล้วปรากฏว่า เป็นรถที่จะนำสังฆารหลวงปู่ไปที่วัดบ้านขลุง ได้บอกหลวงปู่พุทธว่า ให้กลับไปวัดไพรพัฒนา แล้วก็ขับออกมาหน้า หลวงปู่พุทธก็นั่งรถตามมา พอมาถึงวัดเห็นรถที่มีสังฆารหลวงปู่จอดอยู่ที่ด้านทิศตะวันออกของศาลา จึงได้บอกกว่าอย่าเพิ่งทำอะไรให้อยู่อย่างนี้ก่อน และได้สั่งให้พระลูกวัดจัดเตรียมสถานที่ตั้งศพบนศาลา ส่วนหลวงปู่พุทธเอง ได้นำรูปเทียนมาราบหัวขอมมาลาโทษ และนิมนต์ร่างของหลวงปู่ขึ้นมาตั้งตรงสถานที่ ๆ จัดไว้บนศาลา และได้จุดธูปอธิษฐานว่า “หากเป็นความประสงค์ของหลวงปู่จะให้ลูกหลานบำเพ็ญกุศลในที่นี้จริง ก็ขอให้ดำเนินการไปโดยเรียบร้อย และขอให้มีความสุขของหลวงปู่ได้มาร่วมบำเพ็ญกุศลโดยทั่วกัน” ต่อจากนั้นได้ดำเนินการบำเพ็ญกุศลให้กับหลวงปู่อย่างที่ปรากฏอยู่ในปัจจุบัน

นี่คือเหตุการณ์ทั้งหมดว่า เหตุใดสระรีระของหลวงปู่สรวง จึงได้มาตั้งบำเพ็ญกุศลอยู่ที่บ้านไพรพัฒนา อำเภอกุสิงห์ จังหวัดศรีสะเกษ

ช่องสง่า

ข้อมูลทั่วไปช่องสะง่า

ช่องสะง่าเป็นช่องทางทางธรรมชาติ ที่ติดต่อกับชายแดนไทยกับราชอาณาจักรกัมพูชา เป็นเส้นทางที่ประชาชนทั้งสองประเทศ ใช้ติดต่อสัญจรกันมาตั้งแต่สมัยโบราณ โดยเฉพาะในรัชสมัยของพระบาท -สมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ ๕ เส้นทางสายนี้ถูกเรียกว่า "เส้นทางสายลวด" ซึ่งชื่อนี้มาจากการที่เป็นเส้นทางสายโทรเลข ที่ใช้ติดต่อสื่อสารในช่วงที่เสียมเรียบ พระตะบองและศรีโสภณ เคยเป็น ส่วนหนึ่งของราชอาณาจักรไทย บริเวณเมืองอัลลองเวงใกล้กับช่องสะง่า ในอดีตยังคงเป็นที่ตั้งของ เขมรแดง อีกทั้งเส้นทางช่องสะง่า-อัลลองเวง-เสียมเรียบ ซึ่งเป็นเส้นทางจากช่องสะง่าสู่นครวัด-นครธม ยังเคยถูกใช้เป็นเส้นทางลำเลียงยุทธปัจจัยของกองกำลังเขมรแดงอีกด้วย ช่องสะง่าตั้งอยู่ทางทิศใต้ของ บ้านแซร์ไปร์ ตำบลไพรพัฒนา อำเภอภูสิงห์ จังหวัดศรีสะเกษ การเดินทางจากอำเภอเมืองศรีสะเกษ ถึงจุดผ่านแดนถาวรช่องสะง่า อำเภอภูสิงห์ มีระยะทางประมาณ ๑๐๕ ก.ม. จากช่องสะง่าถึงจังหวัด เสียมเรียบที่ตั้งนครวัด-นครธม มีระยะทางประมาณ ๑๓๕ ก.ม.